

Törvényszék

TÖRVÉNYSZÉK

Törvényszék

Az ügy száma:

Az I. rendű felperes:

A II. rendű felperes:

Labrisz Leszbikus Egyesület
(1138 Budapest, Tomori köz 19. I/3.)

A felperesek képviselője:

Gyöző és Lencs Ügyvédi Iroda

eljáró ügyvéd: dr. Gyöző Gábor)

Az alperes:

Rendőr-főkapitányság

Az alperes képviselője:

kamarai jogtanácsos

A per tárgya:

közigazgatási ügyben hozott
számú határozat felülvizsgálata

Í T É L E T

A bíróság az alperes 2021. szeptember 16-án kiadmányozott számú határozatát megváltoztatva a panasznak helyt ad.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A per alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperesek a „Nem tehetsz róla, tehetsz ellene” civil szervezet nevében előadást szerveztek 2020. október 4-én vasárnap 10 órára a 1024 Budapest, Margit krt. 55. szám alatti Átriumba, a II. r. felperes által kiadott „Meseország mindenkié” című mesekönyv „Meseország mindenkié - Mesematiné” című bemutatójára. A rendezvény célja a könyvből való felolvasás, illetve egy pszichológussal történő beszélgetés volt, miközben mindezeket élő közvetítés során lehetett nyomon követni. Pár nappal a rendezvényt megelőzően a közösségi médiában ellenséges,

homofób megjegyzések jelentek meg, emiatt az I. rendű felperes a Rendőr-főkapitányságtól a rendezvény biztosítását kérte. Később megerősítették számára, hogy a rendőrség tudomásul vett egy gyülekezést a Margit krt. 57. szám alá a rendezvényvel egyidejűleg, amelyen a tüntetők az ellenvéleményüket kívánják kifejezni. 2020. október 4-én 9 óra 30 körüli időben járőrök várakoztak az Átrium bejáratánál, de gyülekezni kezdtek a tüntetés résztvevői is, valamint az LMBTQ-közösség egyes tagjai, sajtó munkatársai is. Az I. rendű felperes pár perccel 10 óra előtt kijött az épületből, ahol észlelte a tüntetőket, és azt tapasztalta, hogy és rögtönzött sajtótájékoztatót tartottak az Átrium épülete előtt, valamint megkíséreltek az épületbe is bejutni. Ez az esemény lehetetlenné tette az I. rendű felperes számára időlegesen az épületbe történő visszajutást, állítása szerint négyszer-öttször is kiabálnia kellett, hogy a rendőrök felszólítsák a tüntetőket az akadályozás megszüntetésére. A meseolvasás ideje alatt az ellenvéleményt kifejezők rendkívül hangosan nyilvánultak meg, több ízben sziréna-hangot és harang-hangokat játszottak be, a szövegek tartalma az élő közvetítésbe is behallatszott.

- [2] Az eseményekkel kapcsolatban a felperesek hiányolták a megfelelő és hatékony rendőri intézkedések megtételét, ezért 2020. október 30-án panasszal fordultak a Budapesti Rendőr-főkapitánysághoz. Álláspontjuk szerint jogsértőnek minősült, hogy a helyszínen jelenlévő rendőrök csak az I. rendű felperes többszöri felszólítására voltak hajlandók eleget tenni a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: **Rtv.**) 13. § (1) bekezdés szerinti intézkedési kötelezettségüknek, hiszen a tüntetők eltorlaszolták a bejáratot. Mindezeket túl jogsértő volt a felperesek véleménye szerint az is, hogy a gyülekezési jogról szóló 2018. évi LV. törvény (a továbbiakban: **Gytv.**) 17. §-a szerint nem intézkedtek a tüntetés feloszlatása iránt. Erre azért lett volna szükség, mert a gyűlés mások jogainak sérelmével járt, a tüntetés által keltett hanghatások egyértelműen behallatszottak az interneten keresztül zajló élő közvetítésbe, amelyet a nézők is észlelhettek, akiknek jelentős része gyermek volt. Mindezek miatt elsőként fel kellett volna szólítani a tüntetés szervezőjét annak feloszlatására, ennek esetleges elmaradása esetén a tüntetést fel kellett volna oszlatni. Mindezeket túl a jelenlévő rendőrök nem csupán elmulasztották az intézkedési kötelezettségüket, hanem kifejezetten megtagadták azt, felkérésre sem léptek be az épületbe annak érdekében, hogy meggyőződjenek a hanghatások zavaró voltáról.
- [3] A Rendőr-főkapitányság illetékes alosztálya 2021. január 6-án és 2021. február 23-án tárgyalást tartott, majd Rendőr-főkapitánya 2021. július 7-én kelt számú határozatával a panaszt elutasította.
- [4] Az elsőfokú rendőri szerv a rendelkezésre álló videó felvételek megtekintése nyomán kifejtette, hogy nem folytathat vizsgálatot a gyülekezési hatóság által kiadmányozott döntés törvényessége tárgyában, mert a jelen panasz eljárás célja kizárólag annak vizsgálata, hogy az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedés kötelezettsége terhelte-e a helyszínen jelenlévő rendőröket, valamint megtartották-e a járőrök az Rtv. szabályain túl a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendeletben (a továbbiakban: **Szolgálati Szabályzat**) megfogalmazott jogi normákat. Szintén nem vizsgálta az elsőfokú hatóság azt, hogy a tüntetők által keltett zajhatások a gyermekek és szüleik jogainak sérelmével jártak-e, hiszen a gyermeki alapjogok esetleges sérelme közvetlenül nem a panaszosok, hanem a gyermekek vonatkozásában merülhet fel, ugyanakkor az Rtv. 92. § (1) bekezdése megköveteli, hogy a panaszos alapvető

██████████

jogát a rendőri intézkedés közvetlenül érintse. A döntés rögzíti, hogy a 2020. október 2-án bejelentett tüntetést a határozat 1. számú mellékletén feltüntetett helyszínen és irányban volt köteles megtartani a gyülekező tömeg a 1024 Budapest, Margit krt. 55., 57. szám alatti épületek találkozásától a 1024 Budapest, Margit krt. 57. szám alatti épület előtti közterületre koncentrálódva. A résztvevők felváltva többször a „Normalitást!”, „Ria, ria, Hungária!”, „Tiltsák be!” szövegeket skandáltak. A bejárat közelében ██████████ a sajtó részére rögtönzött sajtótájékoztatót tartott, megkísérelt az Átrium bejáratán bejutni, ahol kisebb szóváltás alakult ki, és a biztonsági őrök mellett a sajtó munkatársai és aktivisták követték az eseményeket. A jelen perben sérelmezett határozatban idézett jogszabályhelyek alapján a rendőrség feladata tehát a Gytv. hatálya alá tartozó törvényes rendezvény megtartásának biztosítása, illetve a szervezők kérésére a bejelentett rendezvény rendjének fenntartásában történő közreműködés volt. A panaszosok által ezzel egyidőben szervezett, magánterületen tartott kulturális rendezvény – szemben a közterületre előzetesen bejelentett demonstrációval – nem tartozott a Gytv. hatálya alá, ebből kifolyólag a rendőrségnek azt biztosítani nem kellett. Mindezekből adódóan az elsőfokú hatóság álláspontja szerint nem úgy nevezett konkuráló rendezvényekről volt szó, nem volt arra nézve a rendőrségnek kötelezettsége, hogy akár kordonok kihelyezésével előzetesen megakadályozza a különböző rendezvények résztvevőinek közvetlen érintkezését. A Gytv.-ből vagy az Rtv.-ből levezethető intézményvédelmi kötelezettség a panaszosok által szervezett kulturális rendezvényre nem terjed ki, a kulturális rendezvényre történő be- és kiléptetés biztosítása, az objektum házirendjének megtartása elsősorban a szervezők kötelezettsége volt. A rendőrség intézkedése egy magánterületen tartott, zártkörű esemény során akkor válhat indokolttá, ha ott jogellenes cselekmény történik, vagy valaki olyan mértékben zavarja az adott intézmény rendjét, működését, hogy az rendőri beavatkozás nélkül már nem állítható helyre. Az I. rendű felperes épületbe bejutásával kapcsolatban a döntés leszögezi, hogy a biztosítás parancsnoka és a rendbiztos tanúvallomásai, illetve a rendezvény biztosításáról készült rendőrségi okiratok alátámasztották, hogy a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége nem keletkezett, a közrendet, közbiztonságot veszélyeztető jogsértő cselekményre nem került sor. Az a körülmény, hogy a zártkörű rendezvényre olyan személyek is megkíséreltek bejutni, akiket a szervezők nem kívántak beengedni – figyelemmel arra, hogy a mesefelolvasás még el sem kezdődött, így azt jelenlétükkel megzavarni sem tudták –, még nem vetette fel szükségszerűen sem szabálysértés, sem bűncselekmény gyanúját. A rendelkezésre álló felvételek alapján az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a sajtótájékoztatót tartók a biztonsági személyzettel történő kisebb szóváltást követően a be nem engedésükre vonatkozó közlést tudomásul vették, szándékuktól elálltak, az ajtó becsukását tevőlegesen nem akadályozták. Mindezek mellett a felvételeken több alkalommal is észlelhető volt, hogy a rendőrség – külön kérés nélkül is – felhívta a jelenlévők figyelmét a bejárat szabadon hagyására, melynek a jelenlévők eleget tettek.

[5] Az I. rendű felperes mozgásszabadságának megsértése tárgyában leszögezte az elsőfokú hatóság, hogy különösen a rendelkezésre álló felvételek és a tárgyaláson elhangzottak alapján kellően tisztázottá vált, hogy személyi szabadság megsértése nem történt, mivel a biztonsági személyzet ██████████ belépését megakadályozta az Átrium bejáratánál, ez szükségszerűen eredményezte azt, hogy ennek a fellépésnek következtében az érintettek nem tudtak a bejáratnál továbbjutni, megálltak, de a sajtó képviselői és több aktivista is itt gyűlt össze, hogy közvetlenül dokumentálhassák az eseményeket. A sérelmezett torlódás nem csupán a hivatkozott két magánszemély cselekménye okán alakult ki, hanem ahhoz mások magatartása is hozzájárult, a panaszosnak a többi jelenlévőt is meg kellett volna kerülnie ahhoz, hogy bejusson

az épületbe, az I. rendű felperes azonban nyilatkozata szerint ezt meg sem kísérelte. Az eljárásban továbbá nem vált bizonyítottá az a körülmény, hogy a rendőrség képviselői az I. rendű felperes segítségkérését észlelték. A becsatolt releváns felvételeken nem hallható a panaszos kiabálása, a biztosítás parancsnokának nyilatkozata szerint a panaszos ilyen kéréssel hozzá nem fordult, a rendbiztos úgy emlékezett, hogy csak később, az események elmúltával fordult hozzá azzal, hogy intézkedjen. Tekintettel arra, hogy a rendőrség az élő közvetítést nyomon követte, a rendőrök anélkül is meg tudtak győződni a zajszintről, hogy a magánterületre beléptek volna, ugyanakkor a gyűlés feloszlására okot adó körülményt nem tapasztaltak.

[6] A gyűlés esetleges feloszlásával kapcsolatban a határozat EBESZ irányelveket, alkotmánybírósági joggyakorlatot rögzít, majd a Gytv. 17. §-ára, 18. § (1) bekezdésére és 19. § (1) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy csak a törvényben tételesen felsorolt okokból adódik lehetőség a gyűlés feloszlására. Az alapvető jogok biztosának és az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: **EJEB**) joggyakorlata alapján egy demonstráció önmagában attól még nem válik békétlenné, hogy a gyülekezés alkalmával kifejezett vélemény indulatos, sértő, vagy másokat zavaró, mindaddig, amíg a közlés nem valósít meg bűncselekményt vagy bűncselekményre történő felhívást. A zavaró hanghatások nem voltak elegendőek ahhoz, hogy a rendőrség azt a gyűlés békés jellegének elvesztéseként értékelje, valamint az elhangzott rigmusok sem hívtak fel erőszak tanúsítására vagy gyűlöletre. Kiemelte az elsőfokú hatóság, hogy a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvényekre a zajrendeletben meghatározott korlátozások nem terjednek ki. A kulturális rendezvényre behallatszó véleménynyilvánítás nem volt alkalmas arra, hogy azt mások jogaira és szabadságaira nézve aránytalan jogsértésként lehessen értékelni, a becsületsértő kifejezéseket ugyanakkor a bizonyítékok nem támasztották alá. A vizsgált ügyben „foglyul ejtett közönségről” sem beszélhetünk, mivel a meseolvasást követők szabadon dönthettek arról, hogy a kialakult helyzetre tekintettel végig nézik-e a közvetítést, vagy lekapcsolják azt.

[7] A felperes fellebbezése nyomán eljárás alperes 2021. szeptember 16-án kiadmányozott [REDACTED] számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta.

[8] A másodfokú hatóság egyetértett az elsőfokú szervvel abban, hogy a gyermeki alapjog sérelme közvetlenül nem a panaszosok, hanem a gyermekek vonatkozásában merülhet fel, a panaszosok sérelme e körben közvetett. Az I. rendű felperes mozgásszabadságához fűződő joga sérelmével kapcsolatban a döntés kifejti, hogy a hivatkozott eseménysor a rendelkezésre álló felvételeken jól követhető, a tárgyalásokon elhangzottak alapján is az állapítható meg, hogy két demonstráló miatt kialakult torlódás miatt nem tudott visszajutni az épületbe az I. rendű felperes, amely alapján személyi szabadság megsértése bűncselekmény nem történt, azonnali intézkedési kötelezettség ezen az alapon nem keletkezett. A gyülekezés feloszlásával kapcsolatban az alperes kiemelte, hogy a rendőrség feladata a rendezvény biztosítása volt, a magánterületen tartott kulturális rendezvény nem tartozott a gyülekezési törvény hatálya alá. A demonstráció feloszlásának törvényben előírt feltételei nem álltak fenn, a mese felolvasása és az előadás végig jól hallható és érthető volt, az nem szakadt meg a gyűlés miatt. A zajos környezet önmagában nem lehet indoka egy rendőri intézkedésnek, ez esetben egy gyűlés feloszlásának, így a fellebbezést e körben is megalapozatlannak vélte az alperes. Egy adott gyűlés biztosítását nem befolyásolja, hogy az milyen politikai céllal történik, és mi az ott tartózkodók politikai vagy más véleménye. Így az alperes megítélése szerint nem releváns körülmény, nem lehetett azt

vizsgálni, hogy adott politikai kontextusban a mesekönyv felolvasása politikai véleménynyilvánításként is értékelhető volt.

A felperes keresete, az alperes védírata

- [9] A felperes keresetében indítványozta elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatásával azt, hogy a bíróság a panasznak adjon helyt. A másodlagos kereseti kérelem az alperes határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítésére, avagy a másodfokú határozat megsemmisítésével az alperes új eljárásra kötelezésére irányult.
- [10] A felperes álláspontja szerint egyik hatóság sem végezte el a rendelkezésre álló bizonyítékok összevetését, nincs utalás arra, hogy az adott tényállási rész vonatkozásában releváns bizonyítékokat mely indokok alapján vetette el az elsőfokú hatóság, illetve az alperes. A gyermeki jogok tekintetében az Rtv. 92. § (2) bekezdése szerinti jog, jogos érdek érintettségére egyáltalán nem tartalmaz érveket az alperesi határozat, ezzel kapcsolatban nem reagál a felperesi fellebbezésre. Releváns ugyanis az, hogy a felpereseknek, mint a rendezvény szervezőinek joguk, jogos érdekük fűződött ahhoz, hogy az általuk szervezett rendezvényen, melynek célközönsége elsősorban gyermekek és szüleik voltak, a célközönséget ne érje negatív, káros behatás, különös figyelemmel a gyermeki jogokra és a gyermekek különösen sérülékeny helyzetére. Az alperes által hivatkozott videófelvevételek nem teljes körűen tartalmazzák azokat a történéseket, amelyeket az I. rendű felperes sérelmez, iratellenes az ezzel ellenkező alperesi állítás. Irreleváns az a megállapítás, hogy az I. rendű felperes a rendezvény során máskor be- és ki tudott jutni a helyszínt adó épületből, valamint irreleváns az is, hogy a mozgásszabadság korlátozása egy olyan konfliktus eredménye, amely kezdetben a rendezvényt biztosító személyek, és a helyszínre – jogtalanul – bejutni próbálok között valósult meg. Ha ugyanis az I. rendű felperes mozgásszabadságának korlátozására jogellenesen került sor, a rendőrségnek az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedési kötelezettsége állt fenn. Ez pedig független attól, hogy egy olyan helyszínen alakult-e ki a jogellenes korlátozás, ahol a rendőrségnek alapvetően nem volt helyszínbiztosítási feladata. A demonstráció felosztatásának szükségességével összefüggésben a felperes hangsúlyozta, hogy elsősorban a Gytv. 18. § (1) bekezdés b) pontja alapján a rend helyreállítására kellett volna felszólítani a demonstráció szervezőjét, ennek elmaradása esetén lett volna lehetőség annak felosztatására. A felperes megítélése szerint a forgalom okozta zajterhelést, és a tüntetők által okozott zajhatást jellegében és tartalmában nem lehet összehasonlítani, hiszen ezek nem alkalmasak arra, hogy ugyanazt a hatást ériék el a közvetítést nézőkben. Iratellenes az a megállapítás, mely szerint a demonstráció hangjai – bizonyos mértékig – behallatszottak a közvetítésbe, ugyanis éppen ez a „bizonyos mérték” indokolta volna a rendőrség demonstráció felosztatása iránti intézkedését. Mind a hanghatások jellege, mind azok hangereje, mind azok tartalma alapján arra a következtetésre lehet jutni, hogy az adott kontextusban nem lehetett ezt egyszerűen kevésbé zavaró hanghatásként értékelni. Az adott kontextus az, hogy a kulturális rendezvény egy mesekönyv felolvasása volt, melyet gyermekeknek szántak, ily módon zavaró, félelemkeltő, megbotránkoztató és értelmetlen volt a nagy mértékben behallatszó demonstráció. Nem teszi a jogsérelmet meg nem történtté, hogy az előadás nem szakadt meg, ugyanis a jogsérelm nem ebben áll. A demonstrációnak a felperesek álláspontja szerint nem pusztán a kulturális rendezvényhez kapcsolódó vélt vagy valós

értékekkel szembeni ellenvélemény kifejezése volt a célja, hanem kifejezetten a rendezvény megzavarása, ellehetetlenítése.

- [11] Az alperes védiratában a kereset elutasítását indítványozta. A hatóság megítélése szerint a döntések részletes indokát nyújtották a panasz elutasításának, az eljáró hatóságok a felvételeket megtekintették, tanúkat hallgattak meg, az eseménnyel kapcsolatos iratokat beszerezték. A panaszosok alapvető jogát a rendőri intézkedésnek közvetlenül kell érintenie, így a gyermeki alapjog sérelme nem érinti a panaszosokat, az alperes fenntartotta a közigazgatási szervek erre vonatkozó álláspontját. Kifejtette, hogy az online előadáshoz fűzött kommentek e körben önálló panasz beadványnak nem tekinthetők.
- [12] Az I. rendű felperes mozgásszabadságának korlátozásával kapcsolatban az alperes hivatkozott arra, hogy a biztonsági személyzet a kulturális rendezvényre történő belépést illetéktelen személyek számára megakadályozta, a nyilatkozatok és videófelvetelek alapján nem történt erőszak, dulakodás, szabálysértési vagy büntetőjogi felelősséget elérő cselekmény, így nem merülhetett fel az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti rendőri intézkedési kötelezettség sem. Az I. rendű felperes a kulturális rendezvényen részt tudott venni, a kialakult helyzet csupán késleltette az intézménybe történő bejutását. A rövid tartamú akadályt a gyűlés szervezőinek feltartóztatása, az arról tudósítani kívánó média munkatársai által váratlanul okozott emberi torlódás váltotta ki. Ez a váratlan, viszonylag rövid tartamú esemény azonban nem értékelhető a felperes mozgásszabadságának sérelmére irányuló, rendőri intézkedést generáló, jogellenes magatartásként. Az Átrium bejárati ajtajában kialakult váratlan helyzet továbbá a gyűlés békés jellegének elvesztéseként sem értékelhető. Az alperes nem értett egyet azzal a felperesi hivatkozással sem, mely szerint fennálltak volna a gyűlés felosztatásának jogszabályi feltételei. Kifejtette, hogy az Alaptörvény és a Gytv. rendelkezései alapján is mindenkinek joga van a békés gyülekezéshez, jelen esetben a tüntetést a rendőrség tudomás vette, a bírói gyakorlat is egyértelmű abban, hogy önmagában mások jogainak gyakorlása miatti kényelmetlenség nem ok a gyülekezéshez való jog korlátozására. E körben hivatkozott az Alkotmánybíróság 13/2016. (VII. 18.) számú határozatára. Az alperes utalt arra, hogy a gyűlések célja éppen a figyelemfelhívás, az, hogy a szervező és a résztvevők véleménye az érdekeltek tudomására jusson, így a vizsgált esetben a résztvevők által használt kihangosító vagy egyéb eszközök a véleménynyilvánítási jog gyakorlásának szükségszerű elemei voltak. Konkrét mérési eredmények, szakvélemények hiányában különösen a mesefelolvasásról készült egy óra hosszúságú felvétel alapján a gyülekezés alkalmával kifejezett és a kulturális rendezvényre behallatszott véleménynyilvánítás aránytalan jogsértésként nem volt értékelhető.

A bíróság döntése és annak jogi indokai

- [13] A kereset alapos.
- [14] A bíróság a közigazgatási jogvitát az **Ákr.** 114. § (1) bekezdése, valamint a közigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: **Kp.**) 2. § (4) bekezdése és a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálta el, a Kp. 85. § (2) bekezdése szerint a közigazgatási tevékenység megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján.

- [15] Az Rtv. 92. § (1) bekezdése értelmében akinek a IV-V. Fejezetben – a 46/A.-46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint
- a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy
 - b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát az alapvető jogok biztosa által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően
 - c) az Országos Rendőr-főkapitány bírálja el.
- [16] Az Rtv. 92. § (2) bekezdése alapján akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.
- [17] Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a **közrendet**, vagy az államhatár rendjét sértő, vagy **veszélyeztető** tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.
- [18] Az Rtv. 15. § (1) bekezdése értelmében a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése értelmében több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetve kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a **legkisebb korlátozással**, sérüléssel vagy károkozással jár.
- [19] A gyülekezési jogról szóló törvény hatálya alá tartozó gyűlésre irányuló bejelentés elintézésének és a gyűlés biztosításával kapcsolatos rendőrségi feladatok végrehajtásának részletes szabályairól szóló 26/2018. (IX. 27.) BM rendelet (a továbbiakban: **BM rendelet**) 11. § f) pontja szerint a rendbiztos figyelemmel kíséri a gyűlés megtartásának törvényességét, továbbá a bejelentett gyűlés esetén azt is, hogy annak **megtartására a bejelentésben foglaltaknak megfelelően került-e sor**. A g) pont alapján a rendbiztos a gyűlés résztvevőinek a törvényességet veszélyeztető magatartása esetén **a vezető figyelmét felhívja** a törvényi kötelezettségére, javaslatokat tesz és segítséget nyújt számára a gyűlés rendjének helyreállításához.
- [20] A Gytv. 18. § (1) bekezdése szerint a rendőrség a gyűlést feloszlatja, ha
- a) azt megtiltó határozat ellenére tartják meg,
 - b) **a vezető a 17. § szerinti kötelezettségének a rendőrség képviselőjének felhívása ellenére nem tett eleget** – ideértve azt is, ha a rendőrség a felhívást a vezetővel személyesen, vagy a bejelentésben, illetve a 11. § (4) bekezdése szerinti határozatban megjelölt elérhetőségen nem tudta közölni,
 - c) azt a tudomásul vett bejelentésben megjelölt **helyszíntől**, útvonaltól, időponttól vagy időtartamtól **eltérően** úgy tartják meg, hogy a gyűlés megtiltásának lett volna helye, vagy
 - d) a gyűlés megtiltásának lett volna helye, de azt a bejelentés hiánya miatt nem tiltotta meg.

- [21] A Gytv. 17. §-a alapján, ha a gyűlés résztvevőjének magatartása, a gyűlés törvényességét veszélyezteti, - ideértve különösen a gyűlés békés jellegének elvesztését, a békés jellegét biztosító korlátozások megsértését, **mások jogainak vagy szabadságának sérelmét** is – és a rend másként nem állítható helyre, a gyűlés vezetője a gyűlést feloszlatja.

I. A véleménynyilvánítás szabadságával és a gyülekezés szabadságával kapcsolatos EJEB gyakorlat

- [22] A hatósági eljárásban begyűjtött adatokból nyilvánvaló volt, hogy 2020. október 4. napján megvalósult *egyrészt* egy rendőrség által tudomásul vett tüntetés, valamint ennek keretében a résztvevők szabad véleménynyilvánítása, *másrészről* egy élő közvetítés keretében is sugárzott kulturális rendezvény a felperesek szervezésében, szintén közvetítve az érdeklődők és résztvevők alkotmányos védelmet élvező véleményét.
- [23] A közigazgatási iratok között fellelhető, [REDACTED] számú átirat első oldalán összefoglalta a két rendezvény lényegét. Ismerteti, hogy a Labrisz Leszbikus Egyesület „Meseország mindenkié” címmel 2020. szeptemberében megjelentetett mesekönyve (melynek főhősei a marginalizált, a többségi társadalomból kiszorult csoportok – szegények, romák, traumatizált nők, testi-lelki defektussal élők és melegek – tagjai), kapcsán valósult meg a 2020. október 4-i mesefelolvasás. Másrészt az átirat rögzíti azt a köztudomású tényként kezelhető eseményt, hogy [REDACTED] független országgyűlési képviselő, a Mi Hazánk Mozgalom [REDACTED] 2020. szeptember 25-én sajtótájékoztató keretében a kamerák előtti iratmegsemmisítőben darálta le az említett mesekönyvet, melyet a homoszexualizmus propagandájának tekint az országgyűlési képviselő, ez véleménye szerint a gyermekek egészséges fejlődése és a magyar kultúra elleni támadás. [REDACTED] 2020. október 2-án 11 órakor sürgős gyűléssel kapcsolatos bejelentést tett személyesen, a rendezvény célja: „*tiltakozás a színházban megrendezésre kerülő Meseország mindenkié - Mesematiné című homoszexuális és egyéb abnormális viselkedési minták alapján gyerekek számára átírt mesék felolvasása ellen*”. Az átirat szerint a 2020. október 1-jén 16 óra 03 perckor tett I. rendű felperesi bejelentés azt tartalmazza, hogy az I. rendű felperes tart attól, hogy szélsőséges személyek, csoportok a rendezvényüket meg kívánják zavarni, indokoltnak tartotta a rendőrség tájékoztatását. A fentiekből megállapíthatóan mind a rendőrség által tudomásul vett *demonstráció*, mind az Átrium Színházban megrendezett *kulturális rendezvény* (többek között) a gyermekek lelki fejlődése kapcsán megfogalmazódó véleményt juttat kifejezésre akár közvetve, akár közvetlenül, ezért mind a meseolvasáson résztvevők véleménye, mind a gyülekezésen megjelenők véleménye alkotmányosan védett, azokat mind a magánszemélyek, mind a hatóságok részéről csak a törvényekben és az Emberi Jogok Európai Egyezményében (*az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény*, a továbbiakban: **EJEE**) meghatározott okokból érheti beavatkozás. Mindezek miatt a bíróság ítéletében szükségesnek találja ismertetni az ezzel kapcsolatos EJEB joggyakorlat lényegét.
- [24] Az EJEE 10. cikke alapján mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát, és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát. Ez tehát azt jelenti, hogy a szólásszabadság, a kisebbségek, a politikai ellenzék és a civil társadalom fontos eszköze a közérdekű kérdések

nyilvános megvitatásában, nélkülözhetetlen a politikai demokrácia tovább fejlődéséhez és az egyéni kiteljesedéshez (*Castells kontra Spanyolország, 11798/85, 1992.IV.23.*) A védelem mértékét befolyásolja a kommunikáció típusa, eszköze és **célközönsége**.

A 10. cikk azt az alapvető demokratikus értéket védi, hogy mindenki szabadon gondolkodjon és megnyilvánuljon, a véleményalkotás korlátozhatatlan abszolút jog, az információk és nézetek közlése és megismerése a (2) bekezdés által meghatározott keretek között korlátozható. A 10. cikk magában foglalja a **megismerés** és tájékozódás **szabadságát**, amely a társadalom és az egyének joga arra, hogy tényszerűen és sokoldalúan értesüljenek az aktuális és közérdekű kérdésekről, **eljussanak hozzájuk a nekik szánt információk** és vélemények (*Guseva kontra Bulgária, 6987/07, 2015.II.17.*)

A „kifejezés”, mint nézetek kifejezésének és információk közlésének 10. cikk által biztosított védelme nemcsak az írott és kimondott szóra, hanem **művészi fellépésre** is vonatkozik (*M'Bala M'Bala kontra Franciaország, 25239/13, 2015.X.20.*).

Az államnak elő kell mozdítania a magánszemélyek közötti hatékony **kommunikáció zavartalan gyakorlását, ennek érdekében az államnak be kell avatkoznia** a magánszemélyek közötti viszonyokba megfelelő jogi szabályozással, eljárásokkal, és döntésekkel (*Palomo Sánchez és mások kontra Spanyolország, 28955/06, 28957/06, 28959/06, 28964/06, 2011.IX.12.*). Az állam kötelezettsége kedvező légkört teremteni ahhoz, hogy mindenki szabadon részt vegyen a nyilvános vitákban, és félelem nélkül fejezze ki nézetét és mondja el véleményét. Nagyon fontos fellépni a magánszemélyek által gyakorolt szólásszabadság és a sajtószabadság elleni erőszakos támadásokkal szemben (*Özgür Gündem kontra Törökország, 23144/93, 2000.III.16.*).

[25] Az EJEE 11. cikke értelmében mindenkinek joga van a békés célú gyülekezés szabadságához. E jogok gyakorlását csak a törvényben meghatározott, olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság vagy közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megakadályozása, a közegészség, az erkölcsök, illetőleg mások jogai és szabadsága védelme érdekében szükségesek. Egyértelmű az EJEB gyakorlatában, hogy a tartalomra a 10. cikknél kidolgozott elvek irányadók, vagyis nemcsak a barátságos vagy semleges, hanem a bosszantó vagy **támadó nézet vagy követelés is védett** (*Stankov és The United Macedonian Organization Ilinden kontra Bulgária, 29221/95, 29225/95, 2001.X.2.*).

A gyülekezés során esetlegesen előforduló apróbb zűrzavarok és akadályozás (például ülősztrájk vagy blokádnak) még nem teszik békétlenné a gyülekezést, azonban a kifejezetten **háborgatás**, zavarás vagy erőszak céljával megtartott rendezvény, avagy egy gyülekezésben erőszak céljával történő részvétel **nem élvezi a 11. cikk védelmét** (*fenti Stankov-ítélet 77. bekezdés*).

A gyülekezési szabadságba való **beavatkozás** szükségességének és **arányosságának** vizsgálata során azt kell mérlegre tenni, hogy milyen természetű a gyülekezés, a gyülekezési szabadság milyen súlyú korlátozását valósítja meg a beavatkozás, és lehetőség van-e figyelemmel kísérni a **gyülekezés másokra gyakorolt hatását** (*Öllinger kontra Ausztria, 76900/01, 2006.VI.29.*). A gyülekezési szabadság korlátozásában szélesebb az állam mérlegelési mozgástere, ha a gyülekezés **szándékosan bomlaszt** tevékenységeket (*Drieman kontra Norvégia, 33678/96, 2000.V.4.*).

Amikor a gyülekezési jog korlátozása mások jogainak védelmét szolgálja, mérlegre kell tenni az egymással ütköző jogokat, és **helyes egyensúlyt** kell felállítani (kompromisszumos megoldást kell keresni) közöttük (*fenti Öllinger-ítélet*). Azt kell vizsgálni, hogy a gyülekezési jog korlátozása szükséges és arányos-e a másik jog védelme, mint legitim korlátozási cél érdekében. Lehetőség szerint semleges és pártatlan közvetítőként arra kell törekedni, hogy **a konkurráló**

jogok gyakorlóit tolerálják egymást, nem pedig a pluralizmus eltörlésével kell megszüntetni a feszültség okát (*Barankevich kontra Oroszország, 10519/03, 2007.VII.26.*). Azt is vizsgálni kell, hogy **rendelkezésükre állt-e a gyülekezőknek enyhébb eszköz** a céljuk eléréséhez, valamint, hogy azokra akarták-e a nyomást gyakorolni, akiknek jogait korlátozták (nem ez a helyzet, ha például a kormány ellen tüntetnek, de a közúti közlekedést akadályozzák). A gyülekezési hatóságnak (rendőrségnek) **nyíltan és világosan kommunikálnia kell a gyülekezés szervezőivel** mind előzetesen, mind **a konfliktusok felmerülésekor haladéktalanul**, hogy biztosítani tudja a gyülekezés békés megtarthatóságát, meg tudja előzni a rendzavarást és garantálni tudja a jelenlévők biztonságát. A konfliktus első jelére azonnal meg kell tenni a szükséges intézkedéseket, nem szabad hagyni elharapózni a viszályt (*Frumkin kontra Oroszország, 74568/12, 2016.I.5.*).

- [26] Végül a bíróság felhívja a figyelmet az **Egyezmény 17. cikkére**, amely szerint az EJEE egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármely csoport számára jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására, vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az Egyezményben szavatolt jogok és szabadságok megsértésére vagy az Egyezményben meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozásra irányul. „*A 17. cikk fő célja a totalitárius csoportok megakadályozása, hogy saját céljukra használják fel az Egyezményben felsorolt elveket. Például azok az egyének vagy csoportosulások, amelyek faji megkülönböztetésre felhívó röplapokat publikálnak és terjesztenek, avagy politikájuk nyilvánvalóan fajgyűlölő diszkriminációt terjeszt, nem hivatkozhatnak az Emberi Jogok Európai Egyezmény 10. cikkére véleménynyilvánítási szabadásuk védelme érdekében. E tényállás mellett az egyének és a csoportosulások mindenekelőtt a 10. cikket arra használják fel, hogy az Egyezményre támaszkodva illetéktelenül követeljék maguknak az Egyezmény szellemével és szövegével ellentétes tevékenységben való részvétel jogát; ha ezt a jogot megadnák nekik, ezzel hozzájárulnának az Európai Egyezményben biztosított jogok és szabadságok széttzilálásához*” (in: *Tanulmányok az Emberi Jogok Európai Egyezménye legfontosabb rendelkezéseihez kapcsolódó strasbourgi esetjogról*, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó, Budapest, 1999. Szerkesztők: dr. Szabó Győző, dr. Nagy Gábor).

II. A bíróság álláspontja általánosságban a kulturális rendezvénnyel és a gyermeki jogokkal kapcsolatban

- [27] A fentebb ismertetett EJEB joggyakorlat alapján nyilvánvaló, hogy mind a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jog, mind a gyülekezés szabadságának védelme során az állam képviselőjében eljáró szerveknek mindig **az adott ügy konkrét történéseit** kell elemezniük, az alapjogokat nem általánosságban, hanem az adott kontextusban kell vizsgálniuk, és az esetlegesen versengő jogokat ebben az összefüggésben kell mérlegre tenniük, a szükséges és arányos beavatkozás mértékét meghatározniuk. Figyelemmel arra, hogy a konkrét ügyben kiemelt jelentőséggel bírt a felperesek hivatkozásai nyomán az, hogy kulturális rendezvényről, ezen belül is gyermekeknek szóló mesefelolvasásról volt szó, a bíróság lényegesnek tartja a jogi elemzést megelőzően leszögezni a jelen jogeset szempontjából is kiemelkedő jelentőségűnek minősíthető szempontokat.
- [28] A bíróság fontosnak tartja kiemelni, hogy egy kulturális rendezvény – annak megnyilvánulási, megjelenési formájától függetlenül – lehet oktató, szórakoztató, vagy akár provokatív tartalmú is, azonban bármely kulturális rendezvény elveszíti tanító, lélekemelő vagy szórakoztató töltetét, ha

azt szándékosan megzavarják. A kulturális rendezvényt befogadó közönség szempontjából nem csupán az jelenti egy rendezvény ellehetetlenítését, ha teljes mértékben elmarad az érintett esemény, hanem az is megghiúsíthatja a kulturális rendezvény célját, ha az élvezhetetlenné, bántóvá, félelemkeltővé válik.

[29] A bíróság a fentiekben, ítélete I. pontjában már idézte az EJEB arra vonatkozó döntéseit, amelyek hangsúlyozzák, hogy a véleménynyilvánítás keretein belül értelmezhető közlés szabadságának másik oldala **a megismerés (tájékozódás) szabadsága**, amely a társadalom és az egyének joga arra, hogy tényszerűen és sokoldalúan értesüljenek az aktuális és közérdekű kérdésekről, eljussanak hozzájuk a nekik szánt információk és vélemények. Amennyiben ez a jog jelentős mértékben akadályozva van, vagy akár nem szabad akarattól, hanem külső ráhatással (erőteljes, zavaró hanghatásokkal, sértő rigmusok skandalálásával) a megismerés szabadsága sérül, abban az esetben egyértelműen sérül a véleménynyilvánítás szabadsága is. A bíróság a fentiekben már ismertette, hogy mind a demonstrálók gyermeknevelés kapcsán kifejezésre juttatott meggyőződése, mind a kulturális rendezvény résztvevőinek szabad véleménynyilvánítása alkotmányos védelmet élvez, ennél fogva **egyik vélemény sem lehetetlenítheti el a másikat**, hiszen így éppen a véleménynyilvánítás szabad kifejezésre juttatása veszne el. Sem egyik, sem másik oldalon álló véleményt nyilvánító egyénnek vagy csoportnak nem lehet az a célja, hogy a másik tömörülés szabad véleménynyilvánítását („hangját”) elnyomja, hiszen a szabad véleménynyilvánítás legitim célja a saját vélemény kifejezésre juttatása (adott esetben ezt erőteljesen, durvább, sértőbb jelleggel megvalósítva), de nem ellehetetlenítve a másik szabad véleménynyilvánítását. Nem minősülhet a szabad véleménynyilvánítás akadálytalan megvalósulásának (a közvetítés zavartalan élvezésének), ha nem szabad akarattól kapcsolja ki valaki egy élő adás közvetítését, hanem azt külső ráhatásra, a behallatszódo, adott esetben bántó, félelemkeltő hanghatások hatására kénytelen megtenni.

[30] A bíróság a gyermeki jogok tekintetében felhívja a figyelmet a felperesek fellebbezésében is kifejtett azon elvre, hogy az államnak a gyermeki jogok védelmére általános, egyéni érintettségétől független intézményvédelmi kötelezettsége van. A felperesek helytállóan hivatkoztak arra, hogy az ENSZ Gyermekjogi Bizottságának a Gyermekjogi Egyezmény 3. cikkéhez fűzött autoritativ jogértelmezése (14. számú általános vélemény), miszerint a „mindenek felett álló érdek” egyszerre anyagi jogi és eljárási jogi jogosultság, valamint általános értelmezési keret. Ez azt jelenti, hogy az állami szervek, hatóságok kötelesek minden olyan ügyben, ami a gyerekek jogait „érinti”, a gyerekek érdekének elsődlegességéből kiindulni a döntéshozatal és a végrehajtás során egyaránt. Nincs tehát annak jelentősége, hogy gyermekek nevében törvényes képviselőik panaszt tesznek-e egy rendezvény, gyülekezés kapcsán, mert a „mindenek felett álló érdek”-nek automatikusan, külön hivatkozás nélkül érvényesülnie kell. A bíróság mindezek mellett hangsúlyozza, hogy az egyes versengő jogok mérlegelésekor kiemelten figyelemmel kellett volna arra lenni, hogy védett csoport számára létrehozott rendezvényt zavartak meg a tüntetők oly módon, hogy az a csoport tagjai számára félelemkeltő lehetett. Az ENSZ Gyermekjogi Egyezményének „mindenek felett álló érdekre” vonatkozó kitétele a bíróság megítélése szerint pusztán írott szabályozás marad mindaddig, amíg az annak alapján kidolgozott jogelveket a hatóságok erőteljesebben és szigorúbban figyelembe nem veszik, azaz zéró toleranciát nem tanúsítanak, amennyiben gyermekek az érintettek.

- [31] A bíróság meggyőződése szerint a rendelkezésre álló felvételek, tanúvallomások és iratok értékelésekor a közigazgatási hatóságok a szóban forgó jogeset e két elemét nem értékelték kellő súllyal, azaz nem voltak arra figyelemmel, hogy egy kulturális rendezvény és az annak keretében kifejezésre jutó szabad véleménynyilvánítás elnyomását nem csupán a rendezvény megakadályozása, de annak zavartalan befogadhatóságának akadályozása is jelentheti, valamint nem kezelték kiemelt jelentőséggel azt a tényt, hogy jelen esetben gyermekek az érintettek a mese felolvasása kapcsán.

III. A gyülekezés mások jogait sértő jellege, ezzel kapcsolatban az esetleges oszlatás szükségessége

- [32] A bíróság mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperesek panaszukban nem feltétlenül a tüntetés **rendőrség általi** feloszlásának hiányát sérelmezték. A panaszbeadvány azt tartalmazza, hogy elsődlegesen fel kellett volna szólítani a **tüntetés vezetőjét** annak feloszlására, mivel az mások jogainak sérelmével járt. A panaszbeadvány nem a demonstráció békés jellegének elvesztéséről (mint az oszlatás egyik törvényes jogalapjáról) szólt, hanem azt hangsúlyozta, hogy a tüntetők által keltett hanghatások nagy mértékben behallatszottak a rendezvénynek helyt adó helyiségbe, az élő közvetítésbe, ez pedig a kulturális rendezvényt követők számára jelentős jogsérelemmel járt, különös tekintettel a gyermekekre (az oszlatás másik lehetséges jogi alapja). A bíróság ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a közigazgatási iratok között rendelkezésre áll a fentiekben már idézett 01000-1522/2020.Ált. számú átirat, amely idézi azt a határozatot, amely a 2020. október 4-én tartott demonstrációval kapcsolatban a rendőrség előírásait tartalmazta.

- [33] Ennek értelmében „*a jelen határozat elválaszthatatlan részét képező 1. számú mellékleten feltüntetett helyszínen és irányban köteles megtartani az adott rendezvényt úgy, hogy a rendezvény helyszíne a 1024 Budapest, Margit krt. 57. szám alatti épület előtti közterületre koncentrálódik 1024 Budapest, Margit krt. 59. szám irányába. A bejelentő köteles a Margit krt. gépjármű forgalmát teljes egészében biztosítani. Továbbá köteles a jelen rendelkező részben meghatározott járdaszakaszon esetlegesen előforduló gyalogos forgalomnak mindkét irányú biztosítására, az épület síkjától számított 1,5 méter szélességben oly módon, hogy a gyűlést ezen járdaszakasz üresen hagyása mellett tarja meg*”. Az a hatósági eljárásban is begyűjtött adatok alapján nyilvánvaló volt, hogy [REDACTED] rögtönzött „sajtótájékoztatót” tartottak az Átrium Színház bejáratában, miután megghiúsult az a kísérletük, hogy a mesefelolvasásra bejussanak. Ennél fogva egyértelműen megállapítható volt, hogy a határozat **előírásaitól eltérően** 1,5 méter szélességben a járdaszakaszt nem hagyták üresen, hanem a gyülekezők a határozattól eltérve, a számukra engedélyezett helyszínt elhagyva – jogsértően – gyakorolták gyülekezési jogukat. Nincs jelentősége annak, hogy dulakodás tapasztalható volt-e a helyszínen, kizárólag annak van jelentősége, hogy a gyülekezés nem az előíró határozatban megjelölt területre koncentrálódott, valamint azt a tényt kellett a későbbiekben vizsgálni, hogy ez az I. rendű felperest a mozgás szabad gyakorlásában akadályozta-e. Figyelemmel arra, hogy a Gytv. 18. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a rendőrség a gyűlést feloszlítja, ha azt a tudomásul vett bejelentésben megjelölt **helyszíntől eltérően** úgy tartják meg, hogy a gyűlés megtiltásának lett volna helye, ebben az esetben a bíróság megítélése szerint már ezen a jogi alapon is felmerült a feloszlítás lehetősége. Tekintettel ugyanakkor arra, hogy minden korlátozó intézkedés megtétele előtt az **enyhébb** lehetőségeket kell figyelembe venni /Rtv. 15. § (2) bekezdés/, alkalom nyílt volna arra, hogy a Gytv. 18. § (2)

bekezdése értelmében a felosztás okáról a rendőrség tájékoztassa a gyűlés szervezőjét, ezzel lehetőséget adva arra, hogy mások jogait korlátozó módon ne folytassák a tüntetést. Még enyhébb intézkedés lett volna a BM rendelet fentebb írt 11. § g) pontja alapján, ha a rendbiztos a gyűlés résztvevőinek a törvényességet veszélyeztető magatartása miatt **a vezető figyelmét felhívja** a törvényi kötelezettségére, javaslatokat tesz és segítséget nyújt számára a gyűlés rendjének helyreállításához.

[34] A mesefelolvasás *kezdetén*, illetve azt közvetlenül megelőzően a bíróság megítélése szerint tehát megállapítható volt az, hogy a bejelentésben megjelölt helyszíntől eltérően tartották meg a demonstrációt, ugyanakkor a *későbbiekben*, a mesefelolvasás közben az EJEE – fentebb idézett – 17. cikkében foglalt jóhiszemű joggyakorlás sérelme merülhet fel. Ezzel összefüggésben a rendőrség feladata a BM rendelet – fentebb írt – 11. § f) és g) pontja szerint, hogy figyelemmel kísérje a gyűlés megtartásának törvényességét, továbbá bejelentett gyűlés esetén azt is, hogy annak megtartására a bejelentésben foglaltaknak megfelelően került-e sor, valamint a gyűlés résztvevőinek a törvényességet veszélyeztető magatartása esetén **a vezető figyelmét felhívja** törvényi kötelezettségére. A biztosítás parancsnokának és a rendbiztosnak tehát egyértelműen észlelnie kellett volna (különös tekintettel arra, hogy minden tanú egybehangzó nyilatkozata szerint élőben követték a közvetítést), hogy a demonstráció résztvevőinek magatartása, a hanghatások, „tiltsák be!” rigmusok és a rendszeresen visszatérő zavaró bekiabálások mások jogainak sérelmével járnak, hiszen ellehetetlenítik a kulturális rendezvény megtartását. Ennek észlelése hiányában mérlegelniük kellett volna az I. rendű felperes és [REDACTED] helyszínen megfogalmazott kifogásait, egyértelmű figyelemfelhívásukat.

[35] A bíróság e körben visszautal az ítéletében már korábban kifejtettekre, mely szerint önmagában az, hogy egy kulturális rendezvényről szóló közvetítés nem szakad meg, nem jelenti azt, hogy a kulturális rendezvény szándékolt célja megvalósul, vagy a befogadó közönség egyes tagjai ellentétes tartalmú véleménynyilvánítással kapcsolatban ne sérülnének. A gyermekeknek szóló mesék felolvasása – annak jellegére és a célközönségre tekintettel – olyan védelmet kell, hogy élvezzen, amelynek során a nézőközönségnek szánt információ eléri célját, a kulturális rendezvény élvezhetővé válik, az ennek során megjelenő vélemény nincs akadályozva. Mind a hatóság részéről megjelenő tanúk, mind az elsőfokú határozat hangsúlyozza, hogy a gyülekezési jog gyakorlása szükségszerűen együtt járhat mások alkotmányos jogainak kisebb-nagyobb sérelmével. Jelen esetben azonban a bíróság úgy ítélte meg, hogy a gyülekezők célja nem pusztán saját véleményük kifejezésre juttatása, és a kisebb zavarás volt, hanem céljuk egyértelműen mások véleménye kinyilvánításának **megakadályozása**, a rendezvény **ellehetetlenítése**, a közvetített üzenet eltiprása volt. A gyülekezők által okozott jogsérelem aránytalannak minősült, a tüntetés véleménynyilvánítási tartalmát megillető védelem háttérbe szorult a mások (szervezők és gyermekek) jogaiban és szabadságában okozott jelentős sérelem miatt.

[36] [REDACTED] rendbiztos a 2021. január 6-án tartott tárgyaláson maga is akként nyilatkozott, hogy **a parancsnoka tájékoztatta arról, hogy az I. rendű felperes már többször kijött az épülethől, és kérte a rendőrségi intézkedést.** arról is tanúvallomást tett, hogy felvilágosított egy „fiatalembert” (az iratok egybevetése alapján ez [REDACTED], hogy a gyülekezési törvény hatálya alá tartozó rendezvény okozta zaj és hangos véleménynyilvánítás túrésére kötelesek, melynek kapcsán [REDACTED] tanúvallomásában kinyilvánította, hogy azt egyértelműen **jelezte** [REDACTED]nak, hogy maga a tüntetés nem járhat mások jogainak

sérelmével. [REDACTED] a biztosítás parancsnoka 2021. február 23-án tartott tárgyaláson előadta, hogy maga is tapasztalta, hogy [REDACTED] megállt az Átrium épületének bejáratában, a sajtó felé beszélt. Ily módon a bíróság számára egyértelművé vált a begyűjtött adatokból, hogy annak ellenére, hogy a gyülekezés engedélyezése meghatározott helyszínre szólt, a rendőrség erre történő szervezői felszólítás ellenére hosszú ideig, a tanúvallomások tanúsága szerint megközelítőleg 10 percig semmilyen intézkedést nem tett, megvalósítva ezzel az Rtv. 13. § (1) bekezdésének sérelmét. A bíróság megítélése szerint **e körben határozott, a jogsértés abbahagyására irányuló felszólításnak van helye**, ezt alátámasztja a Szolgálati Szabályzat 5. §-a is. A Szolgálati Szabályzat 5. § (3) bekezdése értelmében ugyanis ha az intézkedés alá vont a rendőr felszólításának nem tesz eleget, az intézkedő rendőr „a törvény nevében!” felszólítással figyelmezteti, hogy szigorúbban lép fel. Helytálló volt tehát a felperesek hivatkozása arra, hogy már akkor azonnal be kellett volna avatkozni, amikor a tüntetők a számukra engedélyezett helyszínt elhagyták, de a beavatkozás elkerülhetetlen lett volna a mesefelolvasás alatt is, az azt ellehetetlenítő bekiabálások és hanghatások, mások jogainak sérelme okán.

IV. Az I. rendű felperes mozgásszabadságának sérelme

- [37] A bíróság kiemeli, hogy az Átrium bejáratánál rövid időre kialakult szóváltás, valamint az ajtó „eltorlaszolása” tekintetében nincs jelentősége annak, hogy erőszakos magatartásra vagy dulakodásra sor került-e, hiszen itt a panasz tárgyává tett sérelem az volt, hogy az I. rendű felperes – akarata ellenére – nem tudott visszajutni a mesefelolvasás helyszínére, az épület belső termeibe, emiatt a kulturális rendezvény késve is kezdődött el. Az események összes mozzanatát rögzítő videófelvétel nem készült az ügyben, de e körben is az ügyfél nyilatkozatát – mint a bizonyítékok egyik fajtáját – figyelembe kell venni, melyet megerősít az I. rendű felperes hangját rögzítő IMG0020 elnevezésű felvétel. Az I. rendű felperes panaszában nem a Büntető Törvénykönyvben fellelhető személyi szabadság megsértése bűncselekményre hivatkozott (a határozati hivatkozással szemben), hanem arra, hogy mozgásának szabad gyakorlásában akadályozták jogszerűtlenül. A bíróság e körben ismételten visszautal arra, hogy a gyülekezők meg sem közelíthették volna az Átrium épületének bejáratát, hiszen az előíró rendőri határozat az épület síkjától történő 1,5 méteres távolság szabadon hagyását szabta meg számukra. Irreleváns, hogy rögtönzött sajtótájékoztató zajlott az előtér közelében, irreleváns az, hogy ott súlyosabb bűncselekmény vagy szabálysértés nem valósult meg, tényszerűen az megállapítható, hogy az I. rendű felperes szabad akarata ellenére nem tudott visszajutni a mesefelolvasás helyszínére, de ennek oka nem vis maior, hanem a gyülekezők egy csoportjának határozattól eltérő magatartása volt. Mindezekre figyelemmel a bíróság e körben is megállapította a panasz alaposágát, a rendőri intézkedés jogszerűtlen elmulasztását. A bíróság a tárgyaláson is megtekintette a felek által csatolt videófelvételeket, az IMG0016 és IMG0020 elnevezésű fájl alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszosok által kifogásolt magatartásokat teljes egészében rögzítő kép- és hangfelvétel nem áll rendelkezésre. Azonban az a rendelkezésre álló videókból is megállapítható, hogy [REDACTED] egy vita során a rendbiztos felszólította, hogy menjenek vissza a másik helyszínre, ez azonban nem felel meg a Szolgálati Szabályzat – fentebb idézett – 5. § (3) bekezdésében rögzített felszólításnak, inkább csupán egy udvarias kérés volt a mesefelolvasásra bemenni szándékozók felé. A felvétel alatt egyértelműen hallható az I. rendű felperes kifogása, mely szerint már 10 perccel ezelőtt kérte a rendőri intézkedést, szeretne visszajutni kezdésre a rendezvényre. A rendbiztos ekkor arról tájékoztatja az ajtóban

██████████
várakozókat, hogy „a rendezvény szervezője mondta, hogy itt szeretne maradni”. A bíróság fentiekben kifejtett álláspontja szerint ugyanakkor az előíró határozat megszegése miatt erre a gyülekezés résztvevőinek nem lett volna joga, így indokolt lett volna a rendőri intézkedés, a határozott felszólítás, a konfliktusok megelőzése céljából.

- [38] A fentiek alapján a bíróság a Kp. 90. § (1) bekezdésére figyelemmel a sérelmezett határozatot megváltoztatva a felperesek panaszának helyt adott.
- [39] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: **Itv.**) 45/A. § (4) bekezdése alapján feljegyzett elsőfokú közigazgatási bírósági eljárási illeték utólagos viselésére a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperes lenne köteles, figyelemmel azonban az Itv. 5.§ (1) bekezdés c) pontja alapján őt megillető teljes személyes illetékmentességre, a feljegyzett eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.
- [40] A bíróság a perköltség viseléséről a Kp. 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 82.§ (1)-(3) bekezdései alapján nem döntött, mivel a perköltségre a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján jogosult felperes perköltségigényt nem terjesztett elő, azt a Pp. 81.§-ában foglaltak szerint nem számította fel.
- [41] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2022. március 2.

██████████
bíró

A kiadmány hitelül: